70.
koncertní
sezona
2025
2026

Sešli se v Paříži...

Filharmonie doma

3. abonentní koncert

Besední dům

22 a 23|1|2026

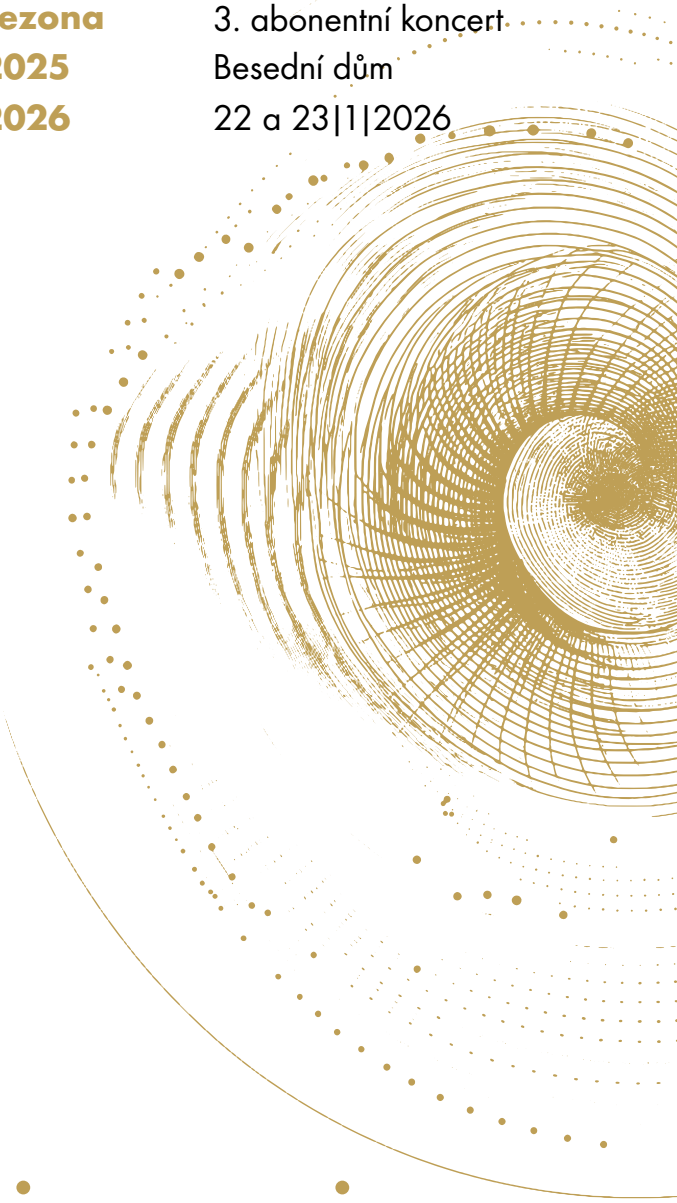

Filharmonie
Brno Philharmonic

Program

LUIGI CHERUBINI
Médea, předehra I 8'
Médée, overture

ANTONÍN REJCHA
Concertante G dur pro flétnu, housle a orchestr I 30'
Concertante in G major for flute, violin and orchestra
1. Allegro
2. Andante
3. Rondo. Allegro – Andante – Allegro

přestávka / intermission I 20'

CÉSAR FRANCK
Les Éolides (Eolidy), symfonická báseň FWV 43 I 12'
Les Éolides, symphonic poem, FWV 43

CHARLES GOUNOD
Symfonie č. 1 D dur I 26'
Symphony No. 1 in D major
1. Allegro molto
2. Allegretto moderato
3. Scherzo. Non troppo presto – Trio – Da Capo il minuetto
4. Finale. Adagio – Allegro vivace

Petr Pomkla flétna / flute
Pavel Wallinger housle / violin
Filharmonie Brno
dirigent / conductor **Chuhei Iwasaki**

For a summary in English see the last pages of this brochure.

O skladbách

Potkají se v Paříži Ital, Čech, Belgičan a Francouz..., mohla by začínat nějaká anekdota, ale dnešní koncert skýtá mnohem serióznější dramaturgický „příběh" – příběh jistého výseku evropské hudby přelomu 18. a 19. století (přechod od klasicismu k romantismu), příběh Paříže jako významného kulturního centra, příběh migrace hudebníků, příběh vzájemných tvůrčích impulsů (a někdy i potyček).

Původem italský skladatel Luigi Cherubini strávil podstatnou část svého života v Paříži. Při krátkém pobytu ve Vídni se setkal s pražským rodákem Antonínem Rejchou a přispěl k jeho přesídlení do Paříže. Oba působili na Pařížské konzervatoři a zvlášť Rejcha jako pedagog vychoval řadu velkých hudebníků, mezi nimi původem belgického skladatele Césara Francka a Charlese Gounoda, jediného „čistého" Francouze ve společnosti čtyř tvůrčích osobností, jejichž hudba dnes večer zazní.

Luigi Cherubini (1760–1842) se narodil ve Florencii. Hudbu studoval v Bologni a Miláně u Giuseppa Sartiho a od útlého mládí horlivě komponoval, zpočátku hlavně duchovní skladby. Roku 1779 debutoval jako operní autor – v Alessandrii uvedl tříaktovou operu *Il Quinto Fabio* – a od té doby se opera stala jeho tvůrčí doménou. Po dvouletém intermezzu v Londýně přišel roku 1786 do Paříže, ve které se usadil natrvalo. Nalezl tam prostředí, které mu umožňovalo rozvíjet vlastní dramatický styl – navzdory komplikovanému vztahu s mocí. Napoleon Bonaparte, pověstný svou vášní pro hudbu, totiž Cherubiniho hudbě nikdy nepřišel na chuť, neboť ji považoval za příliš hlučnou; vyhledával lehčí hudební styl, který mu při poslechu umožňoval přemýšlet o státních záležitostech (jeho oblíbencem byl představitel neapolské operní školy Giovanni Paisiello). Až úspěch oper ***Médea*** (1797) a zvláště *Les deux journées* (1800, u nás známější pod názvem Vodař) Cherubiniho postavení vylepšil.

Médea vznikla na francouzské libreto Françoise-Benoîta Hoffmanna a původně obsahovala mluvené dialogy, čímž odpovídala konvencím žánru *opéra-comique* (tímto pojmem se neoznačovala komická opera, ale právě opera s mluvenými dialogy). Antický příběh kouzelnice Médey, jejíž láska se poté, co ji opustil milenec Iásón, proměnila v nenávist a nenávist v pomstu (včetně pomsty na vlastních synech), Cherubini vylíčil prostřednictvím hudby jako temný psychologický konflikt, který vyjevuje tragédii v celé její hrůzostrašnosti. Předehra k opeře, často uváděná koncertně jako samostatné dílo, exponuje témata blížícího se sváru a v jejích bouřlivých zvratech se připravuje proměna lásky v nenávist.

Roku 1805 byl Cherubini pozván do Vídně, aby pro Divadlo u Korutanské brány napsal operu *Faniska*. Za jeho vídeňského pobytu došlo k obsazení města Napoleonem, který se usadil v Schönbrunnu a Cherubiniho – aniž by cokoli změnil na svém vztahu k jeho hudbě – pověřil vedením dvorních koncertů. Ve Vídni se Cherubini také setkal s Antonínem Rejchou...

Antonín Rejcha (1770–1836) se jako jedenáctiletý vypravil z rodné Prahy do Klatov ke svému dědečkovi Václavu Rejchovi, který jej záhy poslal ke strýci Josefu Rejchovi do německého Wallensteinu. Strýc Josef, v té době již renomovaný hudebník, zasvětil Antonína do hry na flétnu, klavír a housle. Roku 1785 oba přesídlili do Bonnu, kam byl strýc pozván, aby vedl kurfiřtskou dvorní kapelu. V jejích řadách Antonín působil jako flétnista a houslista a spřátelil se v ní s Ludwigem van Beethovenem, hrajícím v orchestru na violu a cembalo; oba byli zároveň také členy orchestru kurfiřtského divadla.

„Hrál jsem a slyšel jsem denně dobrou instrumentální i vokální hudbu," dočteme se v autobiografických *Zápiscích* o *Antonínu Rejchovi* (francouzsky a česky vyšly 1970 v Brně jako zvláštní dvojčíslo časopisu Opus musicum), „a mimořádně jsem se nadchl pro toto umění. Až dotud jsem byl jen prostým hráčem a velmi prostředním hudebníkem, ale tu se mě pojednou zmocnila vášeň pro kompozici: bylo to opravdové zanícení. Strýc mi zakázal skládat pod záminkou, že vůbec nemám potřebných předpokladů a že bych tím ztrácel vzácný čas. Ale hlas přírody byl příliš silný a potají jsem studoval ve dne v noci. Čím větší byly mé pokroky v této oblasti, tím větší nechuť se mě zmocňovala k hraní. Nemohl jsem už cvičit prsty, zatímco jsem mohl výhodněji zaměstnávat hlavu. Dobrá pojednání o skladbě, která v Německu existovala a jichž jsem používal, vznešené a početné skladby Händlovy, Mozartovy a Haydnovy, jediné, jež jsem bez ustání studoval a rozebíral, a konečně horlivá praxe mě brzy připravily ke skladatelské dráze."

V Bonnu Rejcha strávil bezmála deset let. Složil tam řadu skladeb, mezi nimi i ***Concertante G dur***, koncertantní symfonii pro flétnu, housle a orchestr, kterou napsal pravděpodobně v letech 1792–1793 jako poslední orchestrální dílo předtím, než roku 1794 prchnul před napoleonskými vojsky do Hamburku.

Dílo stojící na pomezí koncertu a symfonie je dokladem toho, jak si Rejcha brzy dokázal osvojit kompoziční pravidla a vypilovat svou skladatelskou techniku; virtuózní sólové party zase svědčí o důkladné znalosti technických možností obou nástrojů. Vstupní věta udiví smělou rozmáchlostí, závěrečné *Rondo* vloženými nápaditými variacemi.

Rejcha byl se symfonií nepochybně spokojen. Lze tak usuzovat z toho, že ji spolu s dalšími skladbami zaslal Ignáci Pleyelovi v naději,

že se ji podaří publikovat v Paříži, a nabídl ji také vídeňskému nakladatelství Artaria. Vydání se ovšem nedočkal.

Roky 1802–1808 Rejcha strávil ve Vídni, znovu se stýkal s Beethovenem, pravidelně docházel ke svému skladatelskému vzoru Josephu Haydnovi, diskutoval s ním, zastával také roli tlumočníka při návštěvách francouzských hudebníků v Haydnově domě. Takto mu osobně představil i Cherubiniho, který Haydnovi předal diplom čestného členství Pařížské konzervatoře (Cherubini na ní od jejího ustavení roku 1795 působil jako jeden z inspektorů).

V říjnu 1808 Rejcha odjel pod vlivem Cherubiniho do Paříže, již podruhé (poprvé tam pobýval mezi lety 1799–1802), aby v ní tentokrát zůstal až do konce života. Komponoval, psal vlivné teoretické spisy a vyučoval – zpočátku soukromě, od roku 1818 jako profesor kontrapunktu a fugy na konzervatoři; coby pedagog si Rejcha získal značné renomé, o čemž svědčí dlouhá řada studentů, kteří prošli jeho výukou a k nimž patřili tací hudebníci jako Hector Berlioz, Adolphe Adam, Henri Vieuxtemps, George Onslow či Franz Liszt a také dva skladatelé figurující v programu dnešního koncertu: Charles Gounod a César Franck.

Ze srovnání s Cherubinim, který byl roku 1822 jmenován ředitelem konzervatoře a kterého Berlioz ve svých pamětech jízlivě označil za postaršího profesora s italským akcentem, vychází Rejcha jako pokrokový pedagog, který dával přednost tvůrčímu experimentování. Není divu, že to mezi oběma osobnostmi nejednou zaskřípalo…

Otec **Césara Francka** (1822 až 1890) Nicolas Josef se hlásil k rakouským předkům a matka byla Němka. Po svatbě se odebrali do belgického Lutychu, kde se jim narodilo pět dětí, z nichž dva synové vykazovali hudební talent. Despotický otec zklamaný svou nepříliš vydařenou profesní kariérou a posedlý vidinou peněz a slávy z nich chtěl vychovat virtuosy – ze staršího Césara klavíristu, z mladšího Josefa houslistu.

César rád improvizoval a záhy začal tíhnout ke komponování. Otec to nesl nelibě, ale časem svůj postoj přehodnotil a roku 1835 rozhodl o přesunu do Paříže, kde se snažil přesvědčit Cherubiniho, aby jeho syna přijal na konzervatoř. Traduje se, že Cherubini, sám cizinec, mu prostřednictvím svého tajemníka Grincheuxe (mluvícího sice francouzsky, avšak se spoustou italianismů) nechal vzkázat, že oficiální nařízení školy zakazuje studium cizincům. Nicolas Josef se jal hledat učitele, u kterého by jeho syn mohl studovat soukromě, dokud nezíská francouzské občanství. Nalezl jej v Antonínu Rejchovi, který Francka učil od června 1835 až do své smrti v květnu 1836 a měl na svého svěřence značný vliv. V následujícím roce se César Franck stal francouzským občanem a stanul jako student na půdě konzervatoře, kterou absolvoval 1841. Sílící odpor k otcovu despotismu vyvrcholil odchodem z domu. Franck se dlouho prodíral jako skromný učitel hudby a neznámý varhaník.

Roku 1859 získal místo varhaníka a regenschoriho v pařížském chrámu sv. Klotildy, jehož velké romantické varhany, dílo varhanáře Cavaillé-Cola, mu přirostly k srdci natolik, že se k nim upnul až do konce života. Okruh svých činností přitom nadále rozšiřoval: roku 1872 se stal profesorem varhanní hry na konzervatoři, z jehož třídy vzešla celá generace význačných francouzských hudebníků (Vincent d'Indy, Ernest Chausson, Louis Vierne ad.). A ve zralém věku začal tvořit díla, která mu, rodilému Belgičanovi, získala v dějinách francouzské hudby význam, jaký měl Smetana pro naši.

Jednou z prvních těchto skladeb byla symfonická poema ***Les Éolides*** (Eolidy, 1876), inspirovaná stejnojmennou básní, kterou napsal Franckův současník Leconte de Lisle a vydal ji ve sbírce *Poèmes antiques* (1852). Eolidy jsou dcery mytického vládce nad větry Aiola, *brises flottantes des cieux, du beau Printemps douces haleines* (vánky vznášející se na nebi, sladké dechy krásného jara).

Franck v *Eolidách* vychází z klasické stavebnosti, rozvíjí novoromantickou wagnerovskou harmonii a ze vzájemně odvozených motivů splétá barvitou tkáň šumících, vlnících se a svištících vánků. Svou hudbou ovšem nevytváří prvoplánovou zvukomalbu ani nesleduje obsah veršů, ale zachycuje jejich náladu, a předjímá tak způsob, jakým se poetickými předlohami nechával později inspirovat impresionista Claude Debussy.

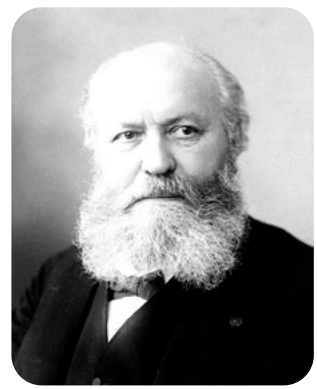

Charles Gounod (1818–1893) vděčil za dráhu hudebníka Antonínu Rejchovi. Gounodova matka příliš neholdovala synovu nadšení pro hudbu a po Rejchovi žádala důsledný test synova talentu, ze kterého Gounod vyšel vítězně. V roce 1836 se pak stal Rejchovým žákem v harmonii, kontrapunktu a fuze. Z toho, co už víme, nás nikterak nepřekvapí, že Cherubini, skálopevný zastánce dodržování přísných pravidel a zákonů, Gounodovi po Rejchově smrti doporučil, aby studium kontrapunktu, to „správné", absolvoval znovu – u Jacquese Fromentala Halévyho.

Charlese Gounoda dnes známe – odmyslíme-li *Malou symfonii pro dechové nástroje* nebo „hity" *Ave Maria* a *Smuteční pochod loutky* – téměř výlučně jako operního skladatele, autora nesmrtelných romantických oper *Faust* či *Romeo a Julie*, které se jako jediné z celkového počtu dvaceti Gounodových oper udržují na divadelních scénách.

V poslední době ovšem zažívají jistou renesanci také dvě Gounodovy symfonie, které vznikly bezprostředně po sobě – ***Symfonie č. 1 D dur*** roku 1855, *Symfonie č. 2 Es dur* roku následujícího. Bylo to krátce po uvedení Gounodovy třetí opery *La nonne sanglante*

(Krvavá jeptiška), která se dočkala premiéry 18. října 1854 v pařížské Opeře, avšak po osmi představeních byla stažena. Gounod ve svých pamětech lakonicky konstatoval: „Své zklamání jsem utěšil napsáním symfonie (č. 1 v D dur) pro Société des jeunes artistes, kterou právě založil [Jules] Pasdeloup a která pořádala koncerty v Salle Herz v Rue de la Victoire. Tato symfonie měla takový úspěch, že jsem pro stejný spolek napsal další (č. 2 v Es dur). I ta sklidila jistý úspěch."

Obě symfonie vystavěné na tradičním čtyřvětém půdorysu mají k sobě blízko a zároveň se od sebe liší. První je kratší, hravější, průzračnější, druhá delší, závažnější, dramatičtější. Ani jedna neusiluje o posouvání hranic žánru; obě vycházejí z klasických vzorů, tu na nás mrkne Haydn, tu Mozart, Beethoven, Mendelssohn..., avšak obě jsou naplněny svěžím obsahem a z jejich melodiky čiší nejen francouzská noblesa, ale též operní zkušenost autora.

První symfonie D dur (která údajně inspirovala sedmnáctiletého Gounodova žáka Georgese Bizeta k vytvoření jeho *Symfonie C dur* z téhož roku) začíná svižně: vstupní *Allegro molto* uhání v alla breve a rozvíjí obvyklé drama sonátové formy. *Allegretto moderato* druhé věty je kontrapunkticky zahuštěné a graduje fugou (vzpomněl si Gounod na Rejchu, když ji psal?). Třetí věta je označena jako *Scherzo*, ovšem její skutečná povaha se skrývá až na konci jejího nadepsání: *Da Capo il minuetto*. Finále je uvozeno pomalou introdukcí, po níž se probudí živelnost z první věty (opět v *alla breve*), která přivede symfonii k okázalému vyústění.

Vítězslav Mikeš

O účinkujících

Flétnista **Petr Pomkla** absolvoval konzervatoř a Janáčkovu akademii múzických umění v Brně, dále pak studoval na l'Ecole Normale de musique de Paris (koncertní licence 1989) v Nice a Zürichu u pedagogů Alaina Mariona, Christiana Lardeho a Alexandra Magnina.

Byl členem Orchestre de Jeunes de toute l'Europe (Paříž) a Gustav Mahler Jugendorchester (Vídeň), kde pracoval pod vedením Yehudiho Menuhina, Pierra Dervauxe, Claudia Abbada, Jamese Judda, Václava Neumanna a Serge Baudó.

Jako sólista vystoupil za doprovodu symfonických orchestrů z Brna, Prahy, Hradce Králové, Zlína a dalších měst a komorních orchestrů jako PKO, Jihočeská komorní filharmonie, Sukův komorní orchestr, Barocco sempre giovane, Janáčkův komorní orchestr a Czech Virtuosi.

Od roku 1992 je prvním flétnistou brněnské filharmonie. V roce 2012 se stal prvním flétnistou dechové sekce orchestru Kremerata Baltika pod vedením Gidona Kremera.

Hraje na recitálech s kytarou, harfou, klavírem, dechovým kvintetem a smyčcovým kvartetem. Vyučoval hru na flétnu na JAMU v Brně, nyní je pedagogicky činný na Konzervatoři Evangelické akademie v Olomouci. Vystupuje na koncertech a hudebních festivalech doma, v zemích Evropy, Jihovýchodní Asie, USA a v Japonsku.
Více na www.petrpomkla.com

Pavel Wallinger vystudoval Konzervatoř Brno u Jana Stanovského a Janáčkovu Akademii múzických umění v Brně pod vedením emeritního člena Janáčkova kvarteta Adolfa Sýkory.

Během studia získal významná ocenění, mezi nimi například 1. cenu v soutěži Beethovenův Hradec (1985), zúčastnil se kurzů v Německu (Bayreuth) a Rakousku (Semmering) a působil v mládežnickém orchestru Gustava Mahlera pod vedením Claudia Abbada.

V roce 1986 založil Wallingerovo kvarteto, které se brzy proslavilo svými soutěžními úspěchy a s velkým ohlasem koncertuje na stovkách koncertů v Evropě, Americe a Africe.

Jako sólista se Pavel Wallinger představil s významnými českými hudebními tělesy (Filharmonie Brno, Moravská filharmonie Olomouc, Filharmonie Hradec Králové, Filharmonie Zlín, komorní orchestr Musici Boemi).

V roce 1992 se stal koncertním mistrem Státní filharmonie Brno (nyní Filharmonie Brno), s níž účinkoval v největších světových metropolích, natáčel pro různé rozhlasové a televizní společnosti a velká hudební vydavatelství (Supraphon, Sony BMG) a spolupracoval s proslulými dirigenty (Sir Charles Mackerras, Christoph Campestrini, Aldo Ceccato, Gaspar Richter, Enoch zu Guttenberg, Jiří Bělohlávek, Vladimír Válek, Petr Altrichter, Tomáš Hanus, Jakub Hrůša a další).

V současnosti se věnuje intenzivní komorní a sólové hře v ansámblech doma a v zahraničí (koncertní mistr orchestru Czech Virtuosi, hostující koncertní mistr v komorním orchestru Camerata Bern) a od roku 2006 vyučuje na Janáčkově akademii múzických umění v Brně.
Více na www.wallinger.cz

Dnešní **Filharmonie Brno** vznikla v roce 1956 sloučením rozhlasového a krajského orchestru a od té doby patří svou velikostí i významem k české orchestrální špičce. Na svých turné provedla na tisíc koncertů v Evropě, ve Spojených státech, v Latinské Americe, na Dálném i na Blízkém východě. Je pravidelným hostem světových i českých festivalů. V posledních sezonách uspořádala turné po Velké Británii, Spojených státech a Jižní Koreji a navštívila řadu renomovaných festivalů a pódií (festival Rheingau v Německu, festival Ars Electronica v Linci, Bratislavské hudobné slávnosti, Carnegie Hall v New Yorku, Grosses Festspielhaus v Salcburku, Gewandhaus v Lipsku, Narodowe Forum Muzyki ve Vratislavi, Musikverein a Konzerthaus ve Vídni, festival v rakouském Grafeneggu či NOSPR v Katovicích).

Orchestr pravidelně natáčí pro Český rozhlas a Českou televizi. Kromě realizace nahrávek pro řadu společností (Supraphon, Sony Music, IMG Records, BMG, Channel 4) zakládá filharmonie v roce 2020 svůj vlastní nahrávací label Filharmonie Brno, kde doposud vydala 6 titulů. Nahrávka *12. symfonie* Philipa Glasse z této edice byla v roce 2022 nominována na cenu ICMA. Dynamicky také rozvíjí zakázkové nahrávání pro globální klientelu v rámci Czech Orchestra Recordings.

Dějinami orchestru prošla řada českých a světových dirigentských osobností jako Břetislav Bakala, František Jílek, Petr Altrichter, Jiří Bělohlávek, Sir Charles Mackerras, Jakub Hrůša nebo Tomáš Netopil. Od sezony 2018/2019 je šéfdirigentem a uměleckým ředitelem Filharmonie Brno Dennis Russell Davies.

Filharmonie Brno je dnes nejen silným hráčem na poli symfonické hudby doma i v zahraničí, ale i předním organizátorem hudební sezony druhého českého města, aktivním festivalovým pořadatelem (Festival Špilberk, Moravský podzim, Velikonoční festival duchovní hudby, Expozice nové hudby), kreativním lídrem orchestrální dramaturgie a inovativním tvůrcem široké škály edukativních programů. Zaštiťuje mezinárodně proslulý dětský sbor Kantiléna, od roku 2010 pořádá festival mladých hudebníků Mozartovy děti, v roce 2014 založila svou Orchestrální akademii. Působí v neorenesančním Besedním domě, „brněnském Musikvereinu" z dílny Theophila von Hansena z roku 1873, a těší se na nový, moderní koncertní sál, který navrhuje tým architektů Tomasze Koniora a Petra Hrůši a akustika Yasuhisy Toyoty.
Více na www.filharmonie-brno.cz

© Ivan Malý

Chuhei Iwasaki patří k nejvyhledávanějším dirigentům své generace. Od sezony 2021/2022 je šéfdirigentem Plzeňské filharmonie, s níž mimo plzeňských abonentních koncertů pravidelně vystupuje na turné doma i v zahraničí.

Na koncertních pódiích stanul v čele mnoha dalších tuzemských i zahraničních renomovaných orchestrů (Orquesta Filarmónica de Málaga, Arthur Rubinstein Philharmonie Łódź, Orquesta Filarmónica de Bogotá, PKF – Prague Philharmonia, Filharmonie Brno, Janáčkova filharmonie Ostrava, Státní filharmonie Košice, Symfonický orchestr Českého rozhlasu, Hyogo PAC Orchestra aj.).

Mezi jeho významné operní spolupráce se řadí účinkování v Plzeňské opeře, v Národním divadle Moravskoslezském Ostrava nebo muzikálu v Hudebním divadle Karlín.

Významné jsou i nahrávky pro Český rozhlas a CD. Pro Label ARS Produktion nahrál CD s díly Akiry Ifukubeho, Leoše Janáčka a Ermanna Wolf-Ferrariho (tyto tituly byly nominovány na cenu Opus Klassik), seznam nahrávek pro Český rozhlas zahrnuje díla napříč stylovými epochami. Patří sem např. komplet symfonií J. V. Tomáška, raritní symfonie Jana Kubelíka, Dvořákův *Karneval*, *Šeherezáda* Rimského-Korsakova či suita *Carmen* Rodiona Ščedrina. Velmi intenzivně se také věnuje nahrávkám kompozic autorů 20. století (*Symfonie č. 3* a *č. 10* Jana Kapra) a skladatelů současných (Slavomír Hořínka: *Slova kříže*, Daniel Chudovský: *Mohendžodaro a Harappa*, Tomáš Ille: *Pražské čtvrti*).

Narodil se v Tokiu, hru na housle studoval na tamější konzervatoři Toho Gakuen a poté spolu s obory skladba a dirigování na konzervatoři v Praze. V dirigování, kterému se aktivně věnuje od roku 2012, se zdokonalil studiem na Akademii múzických umění v Praze.
Více na www.chuheiiwasaki.cz

Summary

An Italian, a Bohemian, a Belgian and a Frenchman meet in Paris... That could be the beginning of a joke, but this concert programme offers a much more serious story of interesting connections. **Luigi Cherubini** (1760–1842) was born in Florence, but came to Paris in the mid-1780s and made it his home for more than half a century. Earning Napoleon's disfavour, he found temporary refuge in Vienna, where he met the Bohemian **Antoine Reicha** (1770–1836), whom he helped move to Paris when he himself returned. Reicha became celebrated as a theorist and educator at the Paris Conservatoire, where he taught many composers who later became famous, including the Belgian **César Franck** (1822–1890) and **Charles Gounod** (1818–1893), the only native Frenchman in this group of four creative artists featured in this concert.

Vítězslav Mikeš
translated by Štěpán Kaňa

Prosíme posluchače, aby zaujali svá místa včas a vypnuli své mobilní telefony.
Změna programu a účinkujících vyhrazena.

Za podporu a spolupráci děkujeme

Vydala Filharmonie Brno v roce 2026
text Vítězslav Mikeš
překlad Štěpán Kaňa
sazba Ingrid Králíková
produkce Daniel Svoboda
redakční uzávěrka 20|1|2026

Filharmonie Brno, příspěvková organizace
Komenského náměstí 534/8, 602 00 Brno, ✆ +420 539 092 801
www.filharmonie-brno.cz, www.salprobrno.cz

Statutární město Brno finančně podporuje Filharmonii Brno.
Vybrané koncerty se konají za finanční podpory Ministerstva kultury České republiky a Jihomoravského kraje.

www.filharmonie-brno.cz
www.salprobrno.cz